

KOMANG IRA PUSPITANINGSIH
Anyám lepkéi

Láttam. Láttam azt a nőt, akiről már meséltem. Hazafelé az iskolából, a park közelében, láttam egy pár pillangót, ahogyan egymást keresztezve repkedtek. De Apa, ezek nem olyanok voltak, mint amilyenekről beszéltél. Sokkal szebbek. Az egyik fekete volt, fénylő kék gyöngyszerű pöttyel. A másik Hamupipőke üveg-cipellőjéhez hasonló, tiszta fehér és áttetsző szárnyalal verdesett, vékony zöldes csíkkal a szélén.

Elképráztatott a látvány. Kergettem őket. A pillangók berepültek a parkba, de ott is követtem őket. Mindkét pillangó megközelített egy nőt, aki épp azon a padon ült, amely elkülönül a többitől. A pillangók nagy örömmel köröztek a feje körül.

Felocsúdtam. Ez az a nő, akiről beszéltél. Mielőtt elszaladhattam volna, megszólított. Nem gondoltam volna. Ugyanis nem volt néma, mint ahogy meséltem. Azt mondtad, ijesztő ember, így inkább boszorkánynak képzeltem. Apa, az a nő nagyon szép. Olyan szép, mint a két pillangó.

Oh, igen, és aranyos is. Kérte, üljek oda mellé, legyen társa a pillangókkal való játékában. Megtanított, hogyan simogassam a szárnyaikat. Elmeséltük egymásnak kedvenc dolgainkat. És képzeld, a pillangókon kívül mindketten szeretjük a vaníliás, mogyoróval megszórt jégkrémet, szeretjük az almát, és mindketten nagy párnák és sok játékbaba között szeretünk aludni.

*

Emlékszel a mesémre, Ning? Két pillangóról szólt és egy nőről, aki beléjük szeretett. Azt hittem, elfelejtetted már. Amikor először meséltem neked, még óvodába sem jártál. Arra is emlékszem, hogy a kedvenc, egyrészes rózsaszín ruhád volt rajtad, piros szalaggal a derekadon és egy fehér nyuszival a ruha elején, amely kacsintott. Csak feküdtél az ágyon. Rám néztél. Vártad az altató mesét. Mosoly ült a szádon, a csendes gyermekarcodon.

Minden naplementekor, az iskola melletti park egyik szegletében egy nő ül. Amikor az ég színe narancsszínűre kezd váltani, megjelenik, és várja a két gyönyörű pillangót. Igen, mindkettő csodaszép. Egyikük szárnya zöld, apró barna vonalakkal teli a mintázata. Talán olyan a színe, mint az érett avokádó húsaé. A másiknak kék a szárnya, és apró fehér pettyek tarkítják. Igen, olyan, mint Anyu táskája a családi fényképen, a nappali falán. Senki sem tudta, mit csináltak ők együtt a parkban

minden naplementekor. Mikor az ég elveszítette narancsos árnyalatát, mindkét pillangó elrepült, mielőtt az éjszaka megvakította volna őket. Akkor a nő is elment. Mélyen lehajtott fejjel ballagott. Mintha el szeretné felejteni, ami aznap történt vele.

Az ott lakók közül senki nem ismerte. Sőt senki nem beszélt vele. Még annyit sem, hogy pár szóval üdvözlőjék, ahogy szokás. Miután a nap lement, az emberek a vacsorával voltak elfoglalva, és a nő egyszerűen eltűnt.

Aztán egyszer csak felröppent a hír, hogy a nő néma. Egyszer, naplemente után a park egyik látogatója véletlenül meglátta, és udvariasan ráköszönt. De ő csak mosolygott, és egy szót sem szólt.

Az emberek egyre kíváncsibbak lettek a nőre és a két pillangóra. Gondolták, a nő beszél a pillangókkal. Csak velük, Ning. Aztán híresztelni kezdték, hogy tud valami boszorkányságot. Mindenki kerülni kezdte. Senki nem akart az iskola melletti parkba menni naplementekor. Ezért olyan csendes és kihalt a park ilyenkor.

Ning, ez nem olyan mese, mint amelyet alvás előtt szoktam neked mesélni. Nem olyan, mint a Rapunzel, a Csipkerózsika, vagy a Királykisasszony és a borsószem, a Három kismalac, vagy épp a Gonosz farkas meséje. Ez megtörtént. Azért meséltem el ezt a történetet neked, hogy iskolából hazafelé, amikor a nap lemegy, te se menj oda.

*

Ning, miért jöttél ide megint? Azonnal menj haza. Apukád gyanakodni fog, ha mindig este mész haza az iskolából. Te is biztosan hallottad, mit beszélnek rólam az emberek. Tényleg magányos vagyok. A szóbeszéd óta különösen. És te se gyere ide sűrűn találkozni velem. Csak ha a pillangókkal akarsz játszani. Vagy ha hozol nekem jégkrémet, almát. De játszatsz más pillangókkal, talán azok még szebbek, mint ez a kettő. Az apukáddal is ehetsz fagyalaltot. Teljesen hozzászoktam a magányos élethez. Így legalább átélhetem ezt a nyüzsgést a parkban minden naplementekor. Hallgathatom a madarak szárnycsapkodását, ahogyan fészkekhez igyekeznek, az estét köszöntő ágak suhogását, az éjszakai állatok neszeit. Kabócák, békák, tücskök. És jobb szeretek egyedül lenni. Nem akarok senkinek gondot okozni. Egyszer bajod lehet belőle, ha itt vagy velem.

Biztos vagyok benne, Ning, egyszer majd te is megtalálod azokat a pillangókat, amelyeket szeretsz, és mindig veled lesznek. Még ha többször is újjá kell születniük pillangóként ahhoz, hogy veled legyenek. Menj haza, Ning. Én is készülődöm hazafelé. A nap lement mára. A két pillangónak is aludnia kell.

*

Apa, a mai naplementekor nem láttam a két pillangót a parkban. Talán aludtak. Talán észrevétlenül elhagyták szárnyaikat, lelküket, gyönyörű tojássá válva kikelnek belőlük a színes és kövér hernyók, majd szempillantás alatt lehunyják szemüket a fehér törékeny bábban, hogy új és még szebb pillangókként születhessenek újjá.

Apa, azt a nőt sem láttam. Senki sem volt este a parkban. Mindenhol kerestem. Pedig még egy tábla fehér csokoládét is vettem, hogy ketten együk meg. Apa, talán mérges rám? Vagy talán elege lett belőlem, mert sokszor felkerestem? A látogatásaim megzavarhatták békéjét? Ha tényleg mérges, akkor nem tudom az okát. Sohasem haragudott rám. Mindig mosolygott, amikor megjöttem, és búcsúzóul mindig megcsókolta a homlokomat, mikor elváltunk a park melletti kereszteződésnél. Az a nő soha sem mondta, hogy zavartam volna.

Persze megtiltotta, hogy eljöjsek és találkozzak vele. Mondta, hogy jobban szeret egyedül lenni. De nem hittem neki. Azt hittem, más magyarázata van, ha nem akar velem találkozni. Azért, mert amikor találkozunk, az arca mindig ragyog, úgy üdvözl engem. Ha felé szaladok, szélesre tárt karokkal fogad. Tudom, hogy mindig várja az érkezésemet.

Apa, hiányzik mind a két pillangó. És azzal a nővel is szeretnék találkozni. Remélem, nem vagy mérges emiatt. Nagyon szeretek velük játszani. Sokkal jobban, mint a barátaimmal ugrókötelezni. Apa, te tényleg nem

ismered azt a nőt? Tényleg nem tudod, hol lakik? Kérlek, vigyél oda.

*

Ning, nézd a kertünket, tele van gyönyörű, sokszínű, apró pillangókkal. Csak úgy fénylik a szárnyuk. De van közöttük három, amely sokkal nagyobb a többinél. Ez a kettő éppen olyan, mint amilyenekkel a parkban találkoztál, ugye? És a legnagyobb, az a legszebb az összes pillangó között. Nem láttam még hozzá hasonlót. Lila és zöld színű a szárnya, lassan és finoman mozgatja. Csodálatos, mint az anyukád.

Tetszik, hogy ilyen sok gyönyörű pillangó van? Ugye hiányoztak? Játssz velük, Ning. Biztos vagyok benne, hogy ők is szeretnének veled játszani.

*

Nem. Nem akarok velük játszani. Nézd a legnagyobbat. Tényleg az a legszebb. De épp olyan színű, mint a nő ruhája, amit akkor viselt, amikor utoljára láttam. Ő az a nő, Apa. Nem akarom, hogy pillangóvá változzon, amikor találkozni akar velem. Inkább repüljön el a többi pillangó, csak az a nő jöjjön vissza hozzám. Nem akarok pillangókkal játszani. Azt a nőt akarom, Apa. Csak azt a nőt. Csak az anyukámat akarom.

Balogh László M. A. – Bíró Gergely fordítása

A Borobudur templom